

ОПРЕДЕЛЕНИЕ

№ 2628

гр. София , 26.11.2020 г.

АПЕЛАТИВЕН СЪД - СОФИЯ, 8-МИ ГРАЖДАНСКИ в закрито заседание на двадесет и шести ноември, през две хиляди и двадесета година в следния състав:

Председател:	Иванка Ангелова
Членове:	Красимир Машев Златина Рубиева

като разгледа докладваното от Красимир Машев Въззивно частно гражданско дело № 20201000503881 по описа за 2020 година

Производството е по чл. 274, ал. 1, т. 1 ГПК, във вр. с чл. 320 ГПК.

Подадена е въззивна частна жалба от Н. М. И. – чрез адв. Д. Г. от САК, с надлежно учредена по делото представителна власт по делото, срещу Определение от 08.10.2020 г., постановено в проведеното о. с. з. по гр. д. № 8664/2019 г. по описа на СГС, I ГО, 9 с-в, с което на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК делото е спряно до приключване с краен съдебен акт на съдебното производство по гр. д. № 20550/2013 г. по описа на СРС.

Подадена е и въззивна частна жалба от А. С. Ж. – чрез адв. П. Г. от САК, с надлежно учредена представителна власт по делото, срещу Определение от 08.10.2020 г., постановено в проведеното пред СГС о. с. з., с което е оставено без уважение процесуалното искане на ответника за допускане на основание чл. 219, ал. 1 ГПК привличане на държавата като трето лице-негов помагач.

Първоинстанционният съд, за да постанови обжалваните съдебни актове, е приел, че образуваното гр. д. № 2055/2013 г. по описа на СРС – въз основа на предявен иск с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС за заплащане на обезщетение на ищеца за лишаването от ползване на процесния съсобствен имот от ответницата за предходен исков период, е от значение за правилното решаване на материалноправния спор, предмет на настоящото исково производство, образувано по предявен от Н. М. И. срещу А. С. Ж. иск с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС, но за следващ период. За да остави без уважение процесуалното искане на ответницата за допускане на основание чл. 219, ал. 1 ГПК привличане на държавата като трето лице-неин помагач, СГС е достигнал до правния извод, че това искане е релевирано извън преклузивния срок – срока за отговор на исковата молба.

Частните въззивни жалби са подадени в законоустановения срок, като частните

въззивници са заплатили дължимите държавни такси за разглеждане на предявените от тях жалби, поради което те са допустими.

Разгледани по същество, частната въззивна жалба, подадена от ищцата, е основателна, а тази, подадена от ответницата, е неоснователна.

Частният жалбоподател Н. М. И. твърди, че изходът на правния спор по делото, което е послужило за основание за спиране на настоящото исково производство - гр. д. № 2055/2013 г. по описа на СРС, не е от значение за правилното решаване на настоящото дело, тъй като, макар и предмет на двете искиви производства да представляват предявени облигационни искиве с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС, по които страните са в едно и също процесуално качество (Н. М. И. – ищец, а А. С. Ж. – ответник), периодът на исковите претенции е различен. Навежда довод, че и второто висящо исково производство, образувано по иск за делба на трето лице, неучастващо по предходно делбено производство, по което със СПН са установени притежаваните от съделителите и страни в настоящото исково производство идеални части от правото на собственост върху процесния имот, не е преюдициално за правилното решаване на правния спор, предмет на настоящото исково производство, тъй като дори и това трето лице да установи във висящото делбено производство самостоятелни права върху процесния имот, „с едно такова решение не може да бъде преодоляна установената между страните по настоящия спор СПН относно това, че те са съсобственици точно на този имот и при точно определени части в съсобствеността“.

Ответникът по тази частна въззивна жалба е подал в законоустановения срок писмен отговор, в който излага правни съображения за нейната неоснователност (по същество се преповтарят правните съждения на решаващия съд).

Частният жалбоподател А. С. Ж. твърди, че необосновано първоинстанционният съд е оставил без уважение – като преклудирало, нейното процесуално искане за допускане привличането на държавата като трето лице-неин помагач (третия съсобственик на имота), тъй като СГС бил подходил твърде формално – не е отчел, че още с отговора на исковата молба е направено искане за допускане привличане на трето лице-помагач, макар и това лице да е друг правен субект – Столична община.

Ответникът по тази частна въззивна жалба е подал в законоустановения срок писмен отговор, в който поддържа становище за нейната неоснователност – счита, че, тъй като определението, с което е оставено без уважение искането на ответника за допускане привличане на Столична община като трето лице-негов помагач, е влязло в сила като необжалвано, не е допустимо едва в първото по делото заседание ответникът да иска привличане на друг правен субект като трето лице-негов помагач.

Нормативната цел на правната норма, уредена в чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК, е насочена към обезпечаване принципа на законност (арг. чл. 5 ГПК), а именно когато е налице висящо дело пред друг съд, чийто изход е обуславящ за правилното решаване на повдигнатия

материалноправен спор по друго дело, обусловеното съдебно производство трябва да бъде спряно до приключване на преюдициалния правен спор с влязъл в сила краен съдебен акт. По този начин, при съотнасяне на тези два спора като обуславящ към обусловен, не би се достигнало до две противоречиви разрешения от българския съд по обусловения правен спор.

В случая обаче обективните предели на силата на пресъдено нещо (арг. чл. 298, ал. 1, предл. 2 и 3 ГПК), която ще се формира с влязлото в сила решение по гр. д. № 2055/2013 г. по описа на СРС (с предмет предявен иск от Н. М. И. срещу А. С. Ж. с правно основание чл. 31, ал. 2 ЗС за заплащане на обезщетение за лишаването на ползването на процесния съсобствен имот за периода от 01.05.2008 г. до 15.05.2013 г.) не би обвързала страните в настоящото производство по нито един от правопораждащите спорното материално право (парично притежание, представляващо обезщетение за ползването на процесния съсобствен имот, но за **последващ** период – от 01.07.2014 г. до 30.06.2019 г.) юридически факти и правни състояния, вкл. и по преюдициалния спор дали ищецът е носител на съответна идеална част от съсобствената недвижима вещ, респ. дали в предходен момент той е отправил писмено искане до ответника за предоставяне ползването на съсоствения имот съобразно неговите вещни права върху него. Следователно, предметът на това дело не е преюдициален за правилното решаване на правния спор, предмет на настоящото исково производство. Тъй като при формиране на своята решаваща воля първоинстанционният съд не обсъждал дали друго висящо съдебно производство – по предявен от трето на установената със СПН съсобственост върху процесния имот делбен иск за същия имот, е с преюдициално значение, въззивният съд не може за първи път да разгледа този процесуален въпрос и да извърши преценка дали изходът на правния спор по гр. д. № 69225/2016 г. по описа на СРС, II ГО, 78 с-в е от значение за правилното решение по настоящото дело. В стадия, в който се намира процесното исково производство, първоначално тази преценка може да бъде извършена единствено от СГС.

В този смисъл, като е спрял на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК съдебното производство по гр. д. № 8664/2019 г. по описа на СГС, I ГО, 9 с-в до решаване на материалноправния спор, предмет на гр. д. № 20550/2013 г. по описа на СРС, първоинстанционният съд е постановил незаконосъобразно определение, което трябва да бъде отменено, а делото върнато за продължаване на съдопроизводствените действия по него.

Установява се, че с влязло в сила на 15.07.2020 г. Определение от 09.06.2020 г. СГС е оставил без уважение своевременно релевираното от ответника – в срока за писмен отговор, процесуално искане за допускане привличане на основание чл. 219, ал. 1 ГПК Столична община-район „Средец“ като трето лице-негов помагач. Следователно, преклудирано е (извън установения в разпоредбата на чл. 219, ал. 1 ГПК срок) процесуалното искане на ответника, наведено едва в първото отрито съдебно заседание пред СГС, за допускане привличането като трето лице-негов помагач на друг правен субект – държавата. При така

приетите за установени правнорелевантни факти и изложените правни доводи това определение на първоинстанционния съд като законосъобразно трябва да бъде потвърдено, а въззивната частна жалба, подадена от ответницата, оставена без уважение.

Воден от горното, съдът

ОПРЕДЕЛИ:

ОТМЕНЯ Определение от 08.10.2020 г., постановено в проведеното о. с. з. по гр. д. № 8664/2019 г. по описа на СГС, I ГО, 9 с-в, с което на основание чл. 229, ал. 1, т. 4 ГПК делото е спряно до приключване с краен съдебен акт на съдебното производство по гр. д. № 20550/2013 г. по описа на СРС.

ПОТВЪРЖДАВА Определение от 08.10.2020 г., постановено в проведеното пред СГС о. с. з., с което е оставено без уважение процесуалното искане на А. С. Ж. за допускане на основание чл. 219, ал. 1 ГПК привличане на държавата като трето лице-неин помагач.

ВРЪЩА делото на СГС за продължаване на съдопроизводствените действия по него.

ОПРЕДЕЛЕНИЕТО е окончателно и не подлежи на обжалване.

Председател: _____

Членове:

1. _____

2. _____